

Животворне світло любові

У буденності наших днів, серед життєвої суєти ми часто не помічаємо людей зі складними долями, яким доводиться долати великі труднощі, переносити фізичні і психологічні випробування, щоб залишатися на плаву у бурхливому морі сьогодення.

При цьому виявляють справжню мужність, витримку і самопожертву заради благополуччя інших, зокрема, своїх рідних та близьких, ніколи цього не афішуючи, вони продовжують наполегливо долати нові виклики долі.

До таких людей, без сумніву, належить вчителька початкових класів Яцьковицької ЗОШ Л. І. ЛИТВИНЧУК, з якою мені порадили зустрітися працівники місцевої сільради.

Наше знайомство відбулося у класі під час уроку, який вона проводила із симпатичними і милими першокласниками. Людмила Іванівна ходила між рядами столиків і уважно стежила, як її маленькі вихованці ретельно виводили свої перші літери, за потреби допомагала їм. Робила це з великою любов'ю та увагою.

А потім ми сиділи у затишному кабінеті завідуючої дитсадком, який функціонує в одному приміщенні з початковими класами школи. На моє прохання Л. І. Литвинчук розповіла непросту історію свого життя.

Народилася вона у багатодітній сільській сім'ї, де виховувалось шестеро дітей. Батько помер, коли Людмила вчилася у шостому класі, отож усі турботи про синів і доньок лягли на плечі матері, яка трудилася у місцевому колгоспі. Зрозуміло, що діти у всьому допомагали їй. Саме тоді дівчина привчилася до нелегкої селянської праці, що допомогло

Адже Василеве і моє весілля відбувалися майже одночасно, відповідно у суботу і неділю. Тому це й насторожило його. Нічне видіння виявилось страшним і пророчим – братові зателефонували, що раптово помер Олег, який теж був у цей час на заробітках у Миколаєві. Тоді цю трагічну звістку повідомили і мені. То був шок, який неможливо

справжнє сімейне щастя, сповнене радіщами і теплом. Отак і донині живемо тими світлими спогадами, отаким Олег назавжди залишився у нашій пам'яті.

– Як далі склалася доля вашої сім'ї, Людмила Іванівно, після цієї трагічної події?

– Я налаштувалася робити все можливе, щоб підняти дітей на ноги, забезпечити їм хороше майбутнє. Тож відразу вирішила перевезти хату з хутора у село. Мені шкода було дітей, яким доводилося добиратися і в дощ, і в зимові заметілі у школу по бездоріжжю. Бо, коли був чоловік, то він нас підвозив підводою, а коли його не стало, то ця проблема загострилася.

І хоча молоду вдову дехто відговорював переносити оселю, мовляв, поламаєш усе, а потім не буде, де жити дітям. Але Людмила Іванівна настояла на своєму і навесні біля батьківської хати у Яцьковичах залили фундамент під майбутній будинок.

– Коли я почала розбирати і перевозити хату, мені здалося, що жодна людина у нашому селі не була байдужою до моїх проблем.

їй у майбутньому долати життєві труднощі.

Після закінчення школи Людмила Іванівна вступила на навчання у Бродівське педагогічне училище, яке успішно закінчила і повернулася вчителювати у рідну Яцьковицьку школу. Згодом продовжила навчання у Рівненському педінституті. І, як воно буває у молодих людей, зустріла на своєму життєвому шляху гарного і працьовитого хлопця Олега Литвинчука. Їхні щирі взаємні почуття привели до шлюбу. Створивши сім'ю, молодята жили на хуторі у хаті чоловікових діда та баби. Жили дружно зі старенькими, а в цей час Бог дарував Олегові і Людмилі гарних діток Наталку, Іванку і Юрка. Там, на хуторі, побудували свою власну нову хату, в яку згодом переселилися.

Отак жили у щасті і сімейній радості, доки в їх родину не увірвалося непоправне горе. З гіркою про це згадує моя співрозмовниця:

— Почну з того, що коли під час нашого весілля чоловіків дядько ніс коровай, то він раптом спіткнувся і лише завдяки тому, що його вчасно підтримали, коровай не випав з рук. Цей випадок пригадався рівно через п'ятнадцять років після нашого одруження, коли моєму старшому братові Василеві, який був на заробітках у Москві, приснився тривожний сон. Йому привиділася та ж весільна картина, але на цей раз коровай влав на землю і розлетівся на дрібні шматочки. Вранці брат розповів односельчанину про свій сон.

передати словами, адже сім'я втратила найдорожчу людину – вірного чоловіка, люблячого батька, справжнього захисника і надійну опору в житті. Досі дивує і болить те, що в останню дорогу проводжали Олега в той же день, в який п'ятнадцять років тому ми справляли весілля. Яке страшне і чорне співпадіння. А йому ж було всього 38 років, ще б жити і жити ...

Я слухав цю невеселу розповідь Л. І. Литвинчук і бачив, як на її очі навертаються сльози, як тремтить від хвилювання голос.

І все ж попросив:

— Розкажіть, будь ласка, тришечки більше про свого покійного чоловіка.

— Про нього у нас залишилися найсвітліші спогади, адже він був хорошим люблячим чоловіком, турботливим батьком і дбайливим господарем. Олег мав вмілі та працьовиті руки і професію електрогазозварювальника. Як будували свою хату, то сам, зокрема штукатурив, також вправно шив деякі речі швейною машиною. Крім того, виготовляв бондарські вироби, навчившись цьому ремеслу у свого діда.

Олег з любов'ю, ніжністю та увагою ставився до мене і дітей. Тому нам з ним жилося щасливо і затишно. Ми ніколи не чули від нього лайливих слів та інших образ, як це трапляється у деяких сім'ях. Адже буває, що люди спільно живуть п'ятдесят і більше років, але між ними немає взаємоповаги і добра. А ми прожили разом всього п'ятнадцять років, але сповна відчули, що таке

У всьому допомагали рідні та близькі, знайомі, односельчани, які пропонували свою підтримку і практично сприяли у проведенні будівельних робіт, – ділиться жінка. – Отак за людською і Божою допомогою ми у травні протягом тижня перевезли з хутора в село і склали зруб хати та звели над ним покрівлю. Просто якесь диво було! Адже на той час прогнозувалися дощі, але так сталося, що утримувалась гарна погода. І я казала тоді, що Бог розігнав хмари, аби ми лиш встигли звести і накрити хату. А завдяки великій і безкорисливій допомозі багатьох людей ми через вісім місяців на Водохреще справили у ній новосілля. Я донині щиро вдячна рідним, близьким і всім односельчанам, які так відчутно підтримали мою сім'ю у ті нелегкі часи.

Коли Л. І. Литвинчук овдовіла, то її діти ще були неповнолітніми – Наталці виповнилося 14 років, Іванку – 12, а Юркові – 10. Тому їх мамі довелося докладати багато зусиль, аби діти були матеріально забезпечені та вирости хорошими людьми. І їй, на щастя, вдалося цього досягнути. Нині вони дорослі і обрали свої життєві дороги. Наталя закінчила Сарненське педучилище, у Житомирі отримала диплом бакалавра, а в Рівненському університеті – магістра і нині працює в школі поруч з мамою. Вона вийшла заміж за хорошого хлопця з Михалина. Молодята подарували Людмилі Іванівні чудових онуків Соломіюку і Макара. Поки що їх сім'я живе в материному гніздечку, але вони зводять у Яцько-

вичих свій власний дім.

Сини, як багато нинішньої молоді, їздять на заробітки в зарубіжжя та промислові центри України. А в нинішньому році займалися вирощуванням огірків. І, хоча це важка праця і серйозні клопоти, але вони, на радість, принесли хлопцям непогані результати.

Тож в цілому мама задоволена своїми дітьми, щиро радіє їх успіхам.

— Незабаром виповниться тридцять років вашої педагогічної діяльності. Чи дарує вам втіху справа, яку ви обрали на все життя? – цікавлюся у Людмили Іванівни.

— Найголовніше те, що я люблю роботу, своїх маленьких учнів, а вони відповідають взаємністю. І це приносить мені велику радість. А ще я щаслива, що працюю в такому хорошому колективі, який очолює досвідчений керівник і чудова людина Олександр Якович Боровець. До речі, він та його дружина Марія Федорівна мені відчутно допомагали, коли траплялися труднощі у моєму житті. Я також завжди відчуваю розуміння і підтримку своїх колег-педагогів.

Щиро радію за своїх колишніх учнів, які в житті визначили правильний шлях і стали шанованими людьми. Зокрема, обрали вчительську професію Юлія Усач, Катерина Данилюк, Марія Боровець, Іванна Ярмольчук, Наталія Романович, стали хорошими фахівцями деякі інших моїх вихованців. Приємно й те, що я колись вчила нинішнього сільського голову Євгенія Чухрія. Отож

моя щоденна освітянська праця і її результати мене приємно втішають.

І тут співрозмовниця переходить з особистого на важливе загальноколективне, яке турбує місцевих педагогів і громадськість села. Вона зацікавлено говорить про те, що нині виникла серйозна проблема з приміщеннями школи. Бо ті, в яких вчать учні, вже затісні, тож доводиться дітям займатися у дві зміни. І вся надія на ту будову, яку почали зводити на подвір'ї навчального закладу. Дуже хочеться, аби якнайшвидше можна було справити новосілля в новому просторому приміщенні.

Завершуючи нашу недовготривалу розмову, відверто запитав:

— Чи вважаєте ви себе зараз щасливою людиною?

— Для мене, як для мами і бабусі, найбільша радість – щастя і благополуччя дітей та внуків. Зараз мрію, щоб сини знайшли собі хороших дружин, а мені привели добрих невісток. Оце і є справжнім щастям.

Ми попрощалися з Л. І. Литвинчук, я побажав їй та її сім'ї світлих життєвих гараздів і вона поспішила до маленьких вихованців, які з нетерпінням чекають у цей момент свою другу маму.

А я подумав, проводжаючи її теплим поглядом, що в душі цієї красивої молодої жінки племених животворне світло любові до своїх рідних, близьких, колег і всіх людей, яке допомагає їй повноцінно жити, радіти всьому прекрасному і творити добре та вічне на цій землі.

Павло РАЧОК.